

דא שכנינתא. וילפת, כמה דאת אמר (איוב ז יח)
ילפתו ארחות דרפם.

בדין איהו בעט ברקיעין פוילהו, וכל חילין,
וכל רתיכין, בכאן ומתאבלן בההוא
שעתא. מאי קאמרי, (תהלים עט א) אלהים באו גוים
בנחלתך וגו'. נתנו את נבלת עבדיך וגו'. (שם
קלו א) על נהרות בבלי וגו'.

וילפת, אמאי בגין, (דהא) והנה אשה שוכבת
מרגלותיו, שכיבת לעפרא, מהדקא
בין רגלין, דא כנסת ישראל. כדין בההיא
שעתא איהי איתערת לגביה, והוא שאיל לה,
מי את בתי בגלותא. ומי את בשעתא דא.

והאמר אנכי רות אמתך. מרות בצערין,
מרות מכאובין על בני (דאינין)

בגלותא. ועל פלטיירין קדישין דאתתריכנא
מנייהו, ולא די דאתתריכנא, אלא דמחרפין
ומקללין בכל יומא עלייהו, ולית לי פומא
בגלותא לאהדרא לון.

ויאמר ברוכה את לה בתי הטבת חסדך
האחרון מן הראשון לבלתי לכת אחרי
הבחורים אם דל אם עשיר. אמר לה קודשא
ברוך הוא, ברת, אדפר קדמי, פד דוד משיחי
אתתך מירושלם, והוא אתא עד בחורים,
ונפיק שמעי בן גרא מן הימיני לגבי משיחי,
וגדיף וקילל לגביה, ושתיק. פהאי גידופא
לא הוה גידופא. וקליל ליה קללה נמרצת,
ולא חייש לאתבא ליה, ושתיק.

והשתא בגלותא, אוף הכי טיבו וקשוט סגי
עבדת עמי, ואוטיבת (דאטיבת) דא טיבו

בתראה, מההוא קדמאה דהוה מבחורים, ולא
את חיישא למיהו בתר חירופין וגידופין
דשאר עמין, דאינון פההוא מבחורים. אם
דל, דא אספסיינוס דלא בר מלפא הוה. ואם

המקדש. זהו שכתוב (ירמיה כה) ה'
ממרום ישאג וממעון קדשו יתן
קולו. שאג ישאג על גוהו - זו
השכינה. וילפת - כמו שנאמר
(איוב ו) ילפתו ארחות דרפם.

ואו הוא בועט בכל הרקיעים,
וכל הצבאות וכל המרפבות
בזכים ומתאבלים באותה
השעה. מה הם אומרים? (תהלים
עט) אלהים באו גוים בנחלתך
וגו'. נתנו את נבלת עבדיך וגו'.
(שם קלט) על נהרות בבלי וגו'.

וילפת, למה? משום (שהרי) הנה
אשה שוכבת מרגלותיו, שוכבת
לעפר, מהדקת בין הרגלים, זו
כנסת ישראל. אז באותה שעה
היא מתעוררת אליו, והוא שואל
אותה, מי את בתי בגלות, ומי
את בשעה הזו?

והאמר אנכי רות אמתך. רוייה
בצער, רוייה במכאובים על בני
(שם) בגלות, ועל הפלטרין
הקדושים שגרשתי מהם. ולא די
שגרשתי, אלא שמחרפים
ומקללים בכל יום עליהם, ואין
לי פה בגלות להחזיר להם.

ויאמר ברוכה את לה בתי
היטבת חסדך האחרון מן
הראשון לבלתי לכת אחרי
הבחורים אם דל אם עשיר. אמר
לה הקדוש ברוך הוא, בתי, נזפר
לפני, כשדוד משיחי גרש
מירושלים, והוא בא עד בחורים,
ויצא שמעי בן גרא מן הימיני אל
משיחי, וגדיף וקלל אליו, ושתיק.
כמו הגדוף הזה לא היה גדוף,
וקלל אותו קללה נמרצת, ולא
חשש להשיבו, ושתיק.

וכעת בגלות, אף כאן חסד ואמת
הרבה עשית עמדי, והיטבת
(שהיטבת) את החסד האחרון הזה
מאותו הראשון שהיה מבחורים,
ואינך חוששת ללכת אחר
החרופים והגדופים של שאר